

ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

Octombrie - Decembrie 2013

ROMANIA FOR CHRIST

*Buletin de informare, misiune și apel la suport pastoral
P. O. Box 2329, Pleasant Hill, California, 94523*

„Fiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie.” (Iacov 5:7).

„Isus i-a răspuns: «Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu» ” (Luca 9:62).

Riscul lucrătorului

„Iată vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor” (Matei 10:16).

„Iată vă trimit ca pe niște oi... (nu mieluși, nu oițe). Dacă vrei să nu suferi pentru Hristos, umblă ca lumea, vorbește ca lumea, trăiește și îmbracă-te ca lumea, și vei fi răsplătit odată cu lumea. Din clipa atingerii maturității, albinele își iau zborul spre câmpul de lucru. Maturitatea pentru ele înseamnă că fiecare individ este responsabil de el însuși și lucrează spre folosul familiei mari. Fără a mai sta sub ocrotirea gărzii de apărare (portarii), fără pereți de apărare (coșnița), începe drumul primejdiilor inevitabile. În imediata apropiere a stupului stau de veghe broaștele și șopârlele care mai ales seara își asigură meniul rapid cu limba lor iscusită din albinele ce se odihnesc după zăduful zilei. După o copilărie frumoasă în stup urmează duritatea vieții reale.

Albina matură pleacă la lucru chiar dacă are defecte fizice; primejdia începe cu primul zbor și continuă toată viața. Cele mai afectate sunt cele mai harnice și mai sărguincioase. Când pleacă la muncă au o viteză așa de mare încât cu greu sunt observate și cu atât mai greu vânate. Totuși în câmpul de lucru le așteaptă noi și mari primejdii. Din multele pericole menționez două: lupul albinelor (un bondar mare), și o pasăre albastră foarte frumoasă, care la o masă consumă aproximativ patruzeci de albine. Aceși doi piraiți preferă albinele lucrătoare care obosite încărcate cu nectar zboară mai greu și au în ele comoara adunată din câmpul de flori.

Am fost educați timp de patruzeci de ani să stăm în colivia noastră, formată din patru ziduri vizibile și multe alte ziduri invizibile, să ne rugăm acolo, să cântăm acolo, să predicăm acolo, și să rămânem pentru todeauna acolo. Oare nu am rămas pentru todeauna acolo în limitele celor patru pereți? Cum sună acum porunca Domnului nostru Isus care spune *“Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”*? (Marcu 16:15). Mulți dintre noi am justificat venirea în țara aceasta motivând că nu aveam acolo libertatea de a lucra în câmpul Evangheliei. Astăzi nu e târziu să ne întrebăm cu toată seriozitatea: Suntem în câmpul de lucru sau am rămas în celula

Urmare în pagina 15

Preț viu de Răscumpărare

De obicei prețul de răscumpărare se plătește în bani. Și pentru mine în două rânduri s-a plătit preț de răscumpărare în bani, afară de răscumpărarea mare prin sângele sfânt al Mielului lui Dumnezeu. În cartea Geneza 44:12, ne este relatat cum paharul lui Iosif a fost găsit în sacul lui Benjamin, astfel că el trebuia să rămână rob în Egipt, tocmai el fiul preaiubit al tatălui său. Atunci s-au întors toți din drum la Vizirul Egiptului și în versetele 18- 34 avem una din cele mai frumoase pledoarii, din partea lui Iuda, unul din frați, care se oferă el sclav în locul lui Benjamin. Culminarea e în versetele 33-34: „Îngăduie, dar, te rog, robului tău să rămână în locul băiatului, ca rob al domnului meu; iar băiatul să se suie înapoi cu frații săi. Cum mă voi putea sui eu la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine? Ah! Să nu văd mâhnirea tatălui meu !” Și dragostea a biruit. Ce glorioasă a fost acea biruință!

Frângerea lui Iuda, l-a înfrânt pe Marele Vizir. Iosif nu-și mai putea stăpâni lacrimile de bucurie, și după ce i-a scos pe toți afară, a izbucnit: „Eu sunt Iosif! Mai trăiește tatăl meu?” Și toți frații lui au rămas uluiți. Citiți mai departe capitolul 45 din Geneza.

Eu vreau să accentuez doar expresia lui Iuda, ruptă din suflet: „Cum voi putea să mă sui la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine?”

Sunt atâția tați și atâtea mame, care ar trebui să repete această întrebare: „Cum mă voi sui la Tatăl meu ceresc, dacă fiul meu, fiica mea, nu este cu mine?” „Cum mă voi sui la Tatăl meu în glorie, dacă fratele meu de aici sau din România nu este cu mine?”

Ai agonizat tu pentru cei iubiți sau ești nepăsător? Ești tu gata să plătești pe altcineva să meargă și să le spună de răscumpărarea prin Hristos Domnul, ca să ajungă și ei în glorie?

bătrânul frate Pitt

ANUNȚ SPECIAL

Postul de Radio „Vocea Evangheliei” - Timișoara, are un proiect „școli pentru Hristos.” În România sunt vreo 24.000 de școli și se intenționează să se pună în fiecare școală câte o Biblie sau Noul Testament și alte cărți creștine. Proiectul cere multă muncă și cheltuială: tipărirea cărților, împachetarea, taxele poștale. E o vreme de har pentru România, un timp în care tineretul să cunoască mântuirea lui Dumnezeu. Estimarea proiectului se ridică la suma de 178.000 dolari, cu preț redus la tipografii ale fraților. Sumă egală cu valoarea unei case familiare. Dar ca să ajungă unii la Casa din ceruri, se cer jertfe. Și se merită! Vremea e scurtă.

Bisericile și frații care doresc să fie părtași la acest proiect de evanghelizare a tineretului României, sunt rugați să trimită cecul mic sau mare, pe adresa „ROMANIA FOR CHRIST” P.O.Box 2329, Pleasant Hill, CA 94523 și va primi convenita chitanță pentru income-tax. În loc să dați banii de Sărbători pe alte cadouri, care vor arde, investiți-i în valută eternă. „Căci tu vei trece de-aici lăsând toate, dar ce lui Isus ai făcut va sta.”

O vizită la leprozeria din Tichilești

Acum câțiva ani am avut între noi o credincioasă care a făcut o jertfă mare din dragoste pentru Domnul Isus și pentru poporul român. Pasajul ce urmează e un fragment din mărturia sorei Dr. Belinde, care ne-a vizitat și care și-a vândut casa și mașina, ca să trăiască în România câțiva ani.

Am plecat pe la 10 dimineața ca să mergem la Tichilești unde făcusem planul să vizităm leprozeria. Biserica a început să lucreze cu câțiva credincioși din acea comunitate, și ne-au rugat să mergem să-i vedem ca să înțelegem nevoile lor. Tichilești este la circa 150

Km depărtare de comuna Basarabi, și ne-a luat două ore să ajungem. Am trecut prin câteva regiuni foarte sărace: case de pământ, acoperișuri de paie, și sate unde n-am văzut altceva decât capre. Leprozeria e lângă zona Deltei Dunării. A funcționat din anul 1928. Până în ziua de azi e administrată de guvern. Mai sunt acolo 30 de adulți, și doi trăiesc în satul învecinat. În trecut, când cineva primea diagnosticul că e lepros, guvernul îl forța să se mute în colonia de leproși, ca să nu se răspândească boala. Odată intrați acolo, nu mai puteau să iasă. Acum porțile sunt deschise, dar leproșii rămân acolo fiindcă

urmare în pagina 9

Dă-te jos din corcoduș

Luca 19:1-10

Era un om cu vază, foarte cunoscut, o oficialitate, omul care strângea taxele cum este un ofițer IRS astăzi. Era foarte motivat și determinat să obțină ceea ce vrea. Noi apreciem determinarea lui și determinarea este bună când scopul este bun. Era atât de determinat încât nu s-a rușinat, ditamai oficialitatea, să se urce în copac ca să-L vadă pe acel Isus după care alerga lumea. Aș vrea să ne uităm la acest exemplu puțin mai îndeaproape și să învățăm ceva de la Zacheu.

În primul rând, observăm că *Zacheu nu avea personalitate*. Dacă ar fi avut-o nu recurgea la o așa practică. S-a luat după mulțimea care era în jur și a fost influențat de mulțime; n-a vrut să se lase mai pe jos decât ceilalți. *Zacheu a fost omul care știa ce vrea, dar nu știa ce-i trebuie*. Mi-e teamă că cei mai mulți dintre noi știm ce vrem, dar nu știm ce ne trebuie. Dar ce-i trebuia lui, nu era să-L vadă pe Isus, ci să-L întâlnească pe Domnul. Toată lumea aceea vroia să-L vadă pe Isus. Nevoia lui Zacheu era să aibă o întâlnire specială cu Isus, să-l aibă pe Isus în casa lui.

Domnul Isus știa nevoia reală a lui Zacheu și l-a chemat: „*Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.*” De cele mai multe ori, știm ce vrem, suntem hotărâți să obținem ce vrem, dar nu știm ce ne trebuie. Ne luăm după mulțime: mergem la biserică, cântăm în cor, spunem poezii, mai luăm cuvântul să vadă alții ce știm, facem tot ce fac ceilalți ca să nu rămânem în urmă, să impresionăm pe cât posibil. Asta poate fi la fel ca și când suntem „cățarați într-un dud” ca să-L vedem pe Isus dar nu-L avem în casa noastră, în noi, în viața noastră. Ca să-L avem pe El trebuie mai înainte să știm care este nevoia noastră. Zacheu a încercat prin metodele și planurile lui să obțină ce vroia fără să știe ce-i trebuia. Noi nu-L putem întâlni pe Dumnezeu în termenii noștri ci, dacă vrem să avem binecuvântarea Lui, trebuie să acceptăm termenii Lui. De aceea, Isus i-a spus lui Zacheu să se dea jos din pom și să-L întâlnească personal. Nevoia lui era mai adâncă decât curiozitatea lui. Profetul Isaia deplângea starea poporului care voia să-L întâlnească

pe El în termenii lor, cu următoarele cuvinte: „*Căci gândurile mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre*” (Isaia 55:8-9). Deși a fost motivat și determinat, totuși gândurile lui Zacheu nu erau ale lui Dumnezeu până când Domnul Isus l-a făcut conștient de nevoia lui reală. Ar fi bine dacă L-am putea întâlni pe Dumnezeu și avea binecuvântarea lui prin frecventarea bisericii, practicarea de ceremonii și ritualuri fie ele și evanghelice, dar El vrea să renunțăm la ale noastre, „să ne dăm jos din corcoduș” și să acceptăm termenii Lui. El vrea să intre la noi în casă.

Zacheu avea nevoie ca Isus să-i atingă viața. Câți creștini astăzi, în puhoiul mulțimii, stau cățărați într-un dud sau corcoduș, la cântarea corurilor, oratoria predicilor, ca să-L vadă pe Isus fără să experimenteze o atingere reală a vieții lor de către Isus? Domnul mai trece pe aici, și noi alergăm în fața mulțimii, ca să găsim câte ceva de care să ne agățăm, să ne urcăm mai pe sus decât ceilalți.

Doresc să-l vedem bine pe Zacheu cel atins de Domnul Isus. „*Zacheu s-a dat jos în grabă și l-a primit cu bucurie*” (Luca 19:6) și a făcut o declarație fantastică care arată transformarea lui interioară: „*Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit*” (Luca 19:8). Acesta este un Zacheu nou, atins de Isus, născut din nou, schimbat, ieșit din mulțime, coborât din „corcoduș”. Găsesc foarte interesant că atunci când L-a întâlnit cu adevărat pe Isus, Zacheu a început să se gândească și la alții nu numai la el însuși și la „bisnișul” lui.

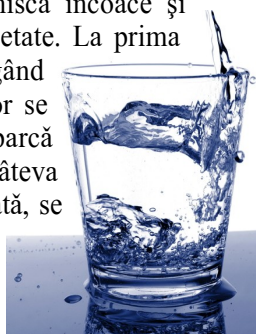
De fiecare dată când citim istorioara aceasta despre Zacheu să ne cercetăm dacă într-adevăr știm ce nevoie avem, dacă într-adevăr am fost atinși de Isus, dacă este El în viața și în casa noastră sau suntem doar unul din mulțime cățărat în „copacii” noștri, persistând într-o amăgire superficială, încântați că l-am văzut pe Isus. „*Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut*” (v.10). S-ar putea ca tu, cel care citești aceste rânduri să fi unul dintre cei pierduți, mergând după Isus cu mulțimea. Poate că atunci când Isus va ajunge la locul unde ești tu, va ridica privirea în sus și la tine, și va zice: „*Tu... dă-te jos în grabă de unde ești, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta!*” Poate și tu trăiești cu un sens fals de superioritate spirituală și ai nevoie să auzi acea voce sfântă într-un mod personal, „*Dă-te jos, căci astăzi vreau să intru la tine!*” — Amin!

Zach Ploscaru

Un Pahar cu Apă

Cald mai e în Fresno... Venind de la lucru am intrat la un magazin să-mi cumpăr ceva de mâncare — n-aveam chef să mănânc la restaurant. Gloria, o alta doamnă din clasa mea mi-a sugerat un magazin cu produse organice care prepară și mâncare. Și ea mergea într-acolo și mi-a sugerat s-o urmez.

Aerul condiționat merge aproape la maxim în mașină și încă mi se pare că nu răcorește suficient. O urmez pe Gloria și iesim din Freeway-ul 99 pe Shaw, o stradă lungă care trece prin câteva vecinătăți atât de ciudate și de diferite unele de altele, parcă ar aparține unor lumi diferite. Trecem stop după stop și intersecție după intersecție, și parcă la fiecare stop și la fiecare intersecție se schimbă peisajul, arhitectura... și parcă oamenii care se mișcă încoace și încolo sunt diferiți, din altă clasă socială, altă societate. La prima intersecție câțiva homeless (oameni fără casă) trăgând de coșurile lor încărcate cu tot ce au în posesia lor se mișcau alene la umbra unei clădiri uriașe căutând parcă să găsească punctul cel mai răcoros al umbrei. Câteva intersecții mai departe, o lume diferită, foarte ocupată, se grăbește în toate direcțiile și poți să recunoști în felul în care se grăbesc că au scopuri precise și planuri concrete. Mai încolo câteva stopuri și arhitectura este complet schimbată. Clădiri elegante cu ferestre mari și intrări primitoare, despărțite de spații verzi și flori multicolore... Lume elegantă, costume și tocuri înalte, și o atmosferă de bunăstare...

Aici într-un shopping center este și magazinul de care mi-a vorbit Gloria. Mașina ei semnalizează la stânga și o iau după ea. Intrăm în magazin și cumpărăm ceva mâncare gătită, caldă, și Gloria îmi arată către un raft frigorific unde erau băuturi răcoritoare. Luăm fiecare câte o sticlă de apă minerală cu sirop. Mi-e cald și mi-e sete, și parcă aș vrea să mă răcoresc pe loc, dar aștept să mănânc întâi. Ochii Gloriei zâmbesc și ei fericiți în timp ce mâna îi stă posesivă pe sticlă rece...

Ne urcăm în mașini și pornim către hotel. Dar cum ieșim din parcare magazinul stopul de la intersecție este roșu, și ne oprim. Pe insula de ciment fierbinte a bulevardului un bărbat între două vârste cu o pancardă în mână și capul plecat se plimbă în sus și în jos. De obicei

îi ignor pe oamenii aceștia — sunt prea mulți în oraș și toți au același mesaj. Se oferă să lucreze, dar de fapt stau la cerșit. Am auzit că unii fac bani buni cu treaba asta... da... da... Mesajul pe pancardă spune „Dumnezeu să te binecuvinteze” și sună bine, dar... Și mintea mea găsește o mie de scuze de ce trebuie să ignor pe oamenii ăștia care cerșesc, și, cum trece pe lângă mine acum, mă gândesc: „Și ce-o să facă cu banii? Își cumpără droguri sau de băut?” Am toate motivele să port masca indiferenței pe față în timp ce stau comodă în cabina mașinii în care aerul condiționat suflă puternic și muzica cântă încetșor. Eu în lumea mea... el în lumea lui. La urma urmei, poate asta și-a ales în viață.

Omul trece a doua oară pe lângă mașina mea și citesc: „Nu sunt leneș. Vreau să muncesc...” Când ajunge în dreptul mașinii Gloriei, văd o mână care iese pe geamul ei și ține sticla rece de apă minerală cu sirop. Omul întinde mâna... mașinile pornesc... și în oglinda

**„...și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.”
(Matei 10:42).**

retrovizoare îl văd cum deschide sticla repede și o pune la gură.

Mă uit la plasa de pe scaunul din față de lângă mine și văd gâtul sticlei mele cu apă minerală.

Înghit în sec. Și o umbră de părere de rău simt că mă umbrește și-mi strică dispoziția. Îmi amintesc de răsplata pe care unii o vor primi pentru un simplu pahar de apă. Așa spune în Biblie. Am avut șansa să fac o investiție serioasă...

Dacă ar fi fost vreodata vreun moment prielnic să ofer un pahar cu apă cuiva, acesta era momentul. Din nefericire m-am ocupat de judecăți și alte teorii și presupuneri și am pierdut ocazia. Dacă omul vroia să lucreze sau nu — n-aș fi putut să știu — dar că i-a fost sete, da... de asta eram sigură!

Un alt pahar de apă... Viz-a-viz de întâmplarea de mai sus, mi-am amintit că cineva mi-a relatat odată o altă poveste despre un alt pahar de apă. Omul călătorea cu motocicletă undeva în țara românească și i s-a făcut grozav de sete. Trecea printr-un sat unde știa că locuia o familie de credincioși și cunoscându-se puțin cu dânși s-a gândit să se oprească la poarta lor și să ceară un pahar de apă. Ce poate fi mai normal decât asta?

Nu i-a trebuit mult însetatului să găsească poarta și să bată.

Gospodina era tocmai în curte, că era zi de spălat și dumneaei spăla harnică rufe. Au dat binețe și au repetat frazele de rigoare, ca oamenii care nu s-au văzut de-o vreme, după care însetatul nostru s-a grăbit să-și exprime doleanța... „Dacă se poate... un pahar de apă, vă rog.” „Cum să nu?” a venit obișnuita replică, „imediat! Gospodina noastră s-a dus în casă după o cană după care a ieșit în curte și dintr-o găleată ce stătea la soare, a ras de pe fundul găleții ce apă mai era acolo și a întins-o omului nostru. Apa fusese scoasă din fântâna care nu era decât la câțiva pași, iar pe fundul găleții se adunaseră ceva nisip și alge, și paharul cu apă era decorat cu aceste rămășițe. De rușine omul a băut din apa aceea moleșită de soare. S-ar fi bucurat dacă gospodina l-ar fi invitat să scoată el apă din fântână, dar, se vede că o deranjase, și paharul cu apă nu fusese în programul ei.

Și, uite-așa... un pahar de apă își pierde buna reputație! Că nu contează ce dai, dacă nu știi cum să dai. Biblia ne învață să dăm în Numele Domnului, și ar trebui să ne cercetăm bine când dăruim, când întindem cuiva fie și un simplu pahar de apă. În Numele Lui ar trebui să dam așa cum a dăruit Dumnezeu pe Fiul Său Preaiubit: fără pată... prețios... perfect... și L-a dat cu dragoste, ca să ne curme setea după veșnicie... pentru o veșnicie.

Rodica Boțan

Urmare din pagina 4

li se asigură necesarul vieții: hrană, electricitate, lemne pentru foc iarna. Au acolo o cantină, dar unii dintre ei nu pot să umble pe jos și nu merg la cantina leprozeriei. Fiindcă n-au fost în stare să lucreze, leproșii nu au pensie, și nici un mijloc de a se susține. Câțiva din ei au fost vindecați, și aceștia ajută leprozeria. Am înțeles că e singura leprozerie în România, și chiar în Europa.

Când am ajuns acolo, a venit la noi un bărbat în vârstă de vreo 50 de ani. Omul acesta avusese acces la medicamente și a fost vindecat. Vorbea cu noi foarte agitat. N-am avut un

traducător cu noi, dar ne-am dat seama după gesturi și mimica feței că era supărat. Mai târziu am aflat că dorea să știe de ce ne-am dus direct la dormitorul femeilor, și n-am trecut pe la birourile direcției, unde lucra el. De asemenea, spunea că mulți au trecut pe acolo cu aparate de fotografiat și au promis că îi ajută, dar n-au mai trimis nici un ajutor. Se întreba dacă și noi suntem la fel ca ceilalți?

Înțeleg de ce vroia să-i protejeze pe leproșii din colonie, fiindcă desigur au trecut mulți reporteri pe acolo, și mulți împinși doar de curiozitate. I-am spus că am venit să-i ajutăm.

(vp).

Vestii de pe ogorul Evangheliei

Craiova, județul Dolj

Har și pace! La Craiova, la „Emanuel” am avut anul acesta o evanghelizare în primăvară. Avem o grupă la catecheză dar nu am hotărât data botezului. Pregătim o conferință biblică. Suntem în construcție cu casa de rugăciune. Am dori foarte mult să finalizăm anul acesta. Este afectată activitatea bisericii datorită lipsei de spațiu. Ne rugăm lui Dumnezeu să pregătească resurse. Mulțumim Lui pentru sprijinul pe care ni-l dă prin dumneavoastră ca să ne putem deplasa în misiuni la filiale. Domnul să vă binecuvinteze.

Teofil Ologeanu

Cernetu, județul Teleorman

Dorim să vă mulțumim pentru tot sprijinul acordat. Dumnezeu să binecuvinteze pe toți cei ce sunt implicați în această lucrare de propovăduire și răspândire a Evangheliei. Lucrarea de la Cernetu trecem printr-o perioadă mai dificilă datorită faptului că mai mulți membri ai bisericii nu mai pot ajunge la Casa Domnului. Motivele sunt diverse: unii dintre ei din cauza bătrâneții, alții din cauza anumitor boli, și alții din cauza unor probleme cu care se confruntă. Într-o biserică cu 23 de membri, fiecare lipsă se cunoaște. Am căutat să stăm aproape de toți acești frați, i-am

vizitat și i-am încurajat să rămână lângă Domnul. Totuși ne bucurăm că avem și suflete noi, prieteni care frecventează serviciile bisericii noastre, și sperăm că Domnul va lucra la inimile lor pentru a fi mântuiți.

Mitroi Silviu Cornel

Medgidia, județul Constanța

În luna iunie anul acesta am avut o bucurie cu copiii musulmanilor din cartierul Ali-Baba. Spre surprinderea noastră au participat aproximativ 70-80 de copii. Majoritatea dintre ei provin din familiile musulmanilor și au avut ocazia timp de trei săptămâni să învețe lecții biblice. Din urma acestei acțiuni au venit și părinții acestor copii pentru a participa la noi la adunare. Slăvim pe Domnul. Mulțumim mult pentru susținerea dvs., care ne este de mare folos.

Sali Sabri

Buturugeni, județul Giurgiu

Rugați-vă împreună cu noi pentru o trezire spirituală. Este nevoie de o învioreare a credincioșilor din Buturugeni. Ne rugăm și pentru tinerii bisericii, care termină școlile la București, ca să se întoarcă la Buturugeni să-L slujească pe Domnul în biserică. Rugați-vă cu noi și pentru bătrânii bisericii să fie treji și veghetori pe calea credinței, și astfel

biserica să fie o lumină care să arate oamenilor calea spre cer.

Alexa Liviu

Drăgănești și Coteana, jud. Olt

La Coteana, într-o cameră amenajată, pusă la dispoziție de un sătean, am predicat Evanghelia cu ilustrații, ca ei să-și vadă starea lor și nevoia după un Mântuitor. M-am bucurat să observ că și copiii fraților se roagă pentru pocăința oamenilor din Coteana. În această localitate sunt două familii de credincioși, și rugăciunea mea este ca Domnul, în harul Lui, să ne ajute să cumpărăm acolo un teren și pe urmă să construim o casă de adunare. Oamenii sunt receptivi, și când vreau să le fac vizite acceptă să audă Cuvântul, chiar și pe stradă. Unii chiar vin la Drăgănești la biserică (distanță de 17 Km). Dumnezeu să le dea pocăința și credința în Mântuitorul, și să ridice și în acel loc o biserică. Pe data de 26 mai a fost un botez cu două persoane la Drăgănești, o tânără de 17 ani și un bărbat de 55 de ani, sora Lenuța și fratele Sorin. După ce a venit la un curs de limba engleză, Sorin a început să frecventeze biserica din Drăgănești, apoi l-am chemat la un serviciu de evanghelizare, am avut cu el timp de rugăciune, citeam cu el și discutam împreună subiecte din Biblie. Dumnezeu i-a deschis inima pentru Evanghelie. Slujirea mea este și pentru ajutorul fizic și material. Când am primit haine

și alimente le-am împărțit celor săraci și bătrâni. Împreună cu soția ne lăsăm folosiți de Dumnezeu pentru mântuirea altora.

Opriș Daniel

Jibou, județul Sălaj

Vă cumunic doar câteva lucruri ca să ne aveți în rugăciune. Eu sunt prins din plin în lucrare: două duminici pe lună merg la Domnin (prima și a treia); și alte două la Var și Surduc. Anul acesta am avut o echipă de frați din America și am organizat activități cu copiii. Am avut și o echipă de dentiști, care lucrau prin sate, iar seara aveam evanghelizare. Totuși spun cu durere că la evanghelizări vin mulți... dar puțini rămân. De foarte multe ori cei nepocăiți vin ușor la biserică, sunt atenți, le place, dar pleacă și se mai întorc abia la evanghelizarea următoare. La 19 mai am avut un botez la Jibou. S-au botezat 12 persoane. Biserica are 280 de membri, iar la botez au participat aproape 700. Eu m-am ocupat mai mult cu partea muzicală. Avem o familie de nepocăiți care ne vizitează biserica din Surduc. Au două gemene de 12 ani. În 15 iunie seara se întorceau de la câmp. Un tânăr de 18 ani din Jibou a pierdut controlul mașinii pe care o conducea și le-a lovit pe amândouă. Una dintre ele a murit pe loc, iar cealaltă a fost transportată la spital în comă, dar acum este bine. Este o mare durere pentru familie și

pentru biserică, o cercetare pentru toți. Rugați-vă ca și în stările acestea Domnul să lucreze.

Peter Beniamin-Ștefan

Măcin, județul Tulcea

Ni se bucură inima când vedem oameni noi care vin la ascultarea Cuvântului. Sunt trei femei care vin constant de o vreme și care ne-au mărturisit că le place Calea Domnului. Una dintre ele a fost operată de cancer, iar rezultatele primite după operație sunt bune. Astfel, e încredințată că aceasta e lucrarea Domnului și Îi aduce mulțumiri. Cealaltă se confruntă cu împotrivire din partea soțului. Cea de-a treia are nevoie să fie adusă la adunare fiind în vârstă și cu probleme la picior. În Carcaliu și în Greci continuăm să facem vizite. Oamenii încă ne privesc ca pe „pocăiți” și nu ca pe credincioși. Dar sunt semne de înviore, și lucrarea merge înainte.

Malacu Ionel

Solca, județul Suceava

Mulțumesc Domnului Isus și dumneavoastră tuturor

pentru ajutorul dat. Astfel, am avut posibilitate să slujesc și la Capul Codrului și Ciprian Porumbescu în timpul sărbătorilor ortodoxe, când oamenii nu muncesc și sunt acasă. O mare deschidere a Evangheliei am avut-o la Capul Codrului. Iată o experiență deosebită: o parte din prietenii care vin să asculte cuvântul Evangheliei sunt dintr-un clan de bătauși (cei mai de temut din zonă) cărora le-am spus să-și schimbe viața din ură și răutate în dragoste și bunătate așa cum ne învață Sfânta Evanghelie. Peste trei zile, doi dintre ei au fost atacați pe la spate cu parul, unul lovit la cap a căzut în comă și apoi a murit. Am fost alături de familie în durere. În această situație tot mai mulți vin la întâlnirile adunării... Am luat legătură cu directorul școlii cu dorința de a ne accepta să facem studiu biblic cu copiii la școală. Directorul a primit provocarea cu mare bucurie zicând: „Se mai găsesc totuși oameni cărora le pasă de copiii nostril!” Slăvim Numele Domnului Isus pentru că și astăzi ne însoțește cu minuni în lucrarea Lui măreață.

Greciuc Gheorghe

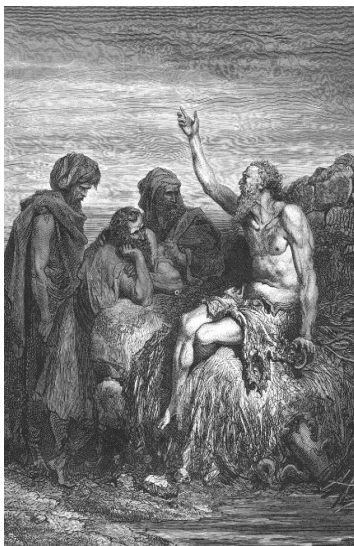
Este o familie care are acasă trei copii, dintre care doi sunt minori. Un frate din Bistrița le-a construit o casă până la finisaj și nu mai poate continua, astfel că un număr de frați din biserică au început finisajul la interior, și au spus că fac lucrarea în Numele Domnului. Materialele le-am luat de la o cunoștință, și ne mai dă, dar va trebui să le plătim. Dacă s-ar găsi un sponsor măcar la 300 sau 400 dolari, ar fi de mare folos, ca să-i scoatem pe oamenii acești dintr-o mizerie cumplită. Vă mulțumim din toată inima pentru

Dumnezeu tace

*„Vreau să răspund și eu la rândul meu, vreau să spun și eu ce gândesc. Căci sunt plin de cuvinte, îmi dă ghes duhul înlăuntrul meu; lăuntrul meu este ca un vin care n-are pe unde să iasă, ca niște burdufuri noi, gata să plesnească”
(Iov 32:17-19).*

Câteodată când văd pe fiecare om cu celularul lui în mână, îmi imaginez văzduhul îmbâcsit de tot felul de cuvinte, zburând în toate direcțiile, și numai Domnul știe câte din ele sunt de folos și câte sunt dăunătoare. Lumea aceasta e plină de oameni, și oamenii sunt plini de cuvinte, și uneori Dumnezeu tace până se golesc oamenii de cuvinte.

Uneori parcă n-ai unde să te mai ascunzi de cuvintele oamenilor. Iov ar fi vrut și el să se ascundă și de durerea lui și de cuvintele prietenilor lui care s-au năpustit peste el ca o cascadă și care l-au provocat și pe el la un alt șuvoi de cuvinte. și Dumnezeu tace... Elihu, fiul lui Baracheel, a tăcut un timp, în prezența bătrâneții, dar apoi și el a zis dați-vă la oparte că sunt plin de cuvinte și trebuie să mă golesc... și s-a golit și el, așa cum s-au golit și ceilalți prieteni ai lui Iov, și așa cum s-a golit și Iov, și Dumnezeu a tăcut...

Dar, după ce toți s-au golit de cuvinte, abia atunci, a început Dumnezeu să vorbească, și oamenii ar fi vrut să-și înghită cuvintele, însă cuvintele odată ieșite, s-au dus, au zgârnat în rânile lui Iov, și au plecat prin lume și după mii de ani au ajuns și până la noi, ca să vedem și noi, care tot ca și ei, suntem plini de cuvinte și credem că prima grijă este cum să găsim un microfon ca să ne golim de cuvinte.

Cuvântul Domnului ne avertizează că vom da socoteală de fiecare cuvânt nefolositor. Dumnezeu ne spune prin Iov căci dacă n-am vorbit așa cum trebuie, e nevoie de-o jertfă, ca să ne spele pe noi de murdăria cuvintele noastre... Unii oameni sunt ca televizorul. Dacă-l lași seara

pornit și te culci, el vorbește toată noaptea, și dimineața îl găsești vorbind. Nu-i pasă dacă-l ascultă cineva, dacă rănește pe cineva, dacă-l înțelege cineva, dacă-i de folos cuiva... Cineva tot toarnă cuvinte în el și el mereu le dă drumul afară... Așa-s și oamenii, mereu nemulțumiți de timp că nu-i suficient de lung să se poată goli de cuvinte și de volum că nu-i suficient de tare ca să se audă și ei pe ei. Crezând că dacă microfonul e mai tare se golesc mai repede...

E posibil că dacă nu-l mai auzim pe Dumnezeu de un timp, așteaptă să ne golim de cuvinte, dar eu mă gândesc că ar fi mai de folos să ne mai înghițim cuvintele înainte de-a le duce la microfon, și să ascultăm mai mult, ca să putem auzi vocea Lui Dumnezeu, și întrebările Lui, cercetătoare...

Noi facem programe și trebuie să spună cineva, ceva... și așa de multe ori oamenii vorbesc fără să aiba ceva de spus... Dumnezeu când are neaparat ceva de spus, n-are mare nevoie de înțelepciunea oamenilor, de cunoștiința oamenilor, de doctoratele oamenilor. Îl ia pe Amos de la oile lui și-l trimite să spună ce trebuie să audă cei ce au urechi să audă.

Și uite așa, în toată zbaterea și gălăgia noastră uneori Dumnezeu se pare că e ascuns și noi nu știm unde este și nu știm de ce s-a ascuns. și dacă Dumnezeu e ascuns, unii își văd de treaba lor, unii se străduiesc să explice de ce e ascuns ca și cum ar ști, alții îl caută pe unde cred ei că s-ar fi ascuns. Alții îi construiesc catedrale că s-ar putea să vină în catedrala lor, alții îl învinuiesc că nu-i pasă și de ceea ce s-a ascuns. Alții ridică pumnul către El că nu știe să conducă universul ăsta. Că uneori e prea cald, alte ori e prea frig, că îi scapă vântul de sub control și se întâmplă catastrofe...

Sora Tatiana Topciu din Constanța care a plecat acasă parcă prea devreme pentru noi oamenii, ne dezvăluie locașul unde l-a găsit ea pe Dumnezeu.

*Cum de-am crezut că vom zidi din piatră
locaș pentru Iehova Dumnezeu?
Când cerurile cerurilor, iată,
nu-L pot cuprinde în ele vreodată,
cum va-ncăpea-ntre ziduri...Dumnezeu?!*

*El a zidit tot ceea ce-i mișcare
și ceru-ntreg îi e divinul tron,
pământul așternut pentru picioare.
Cum să-L cuprindă catedrale, oare,
pe-Acela Care n-are etalon...?!*

Cum ne-a orbit pînă-ntr-atât trufia,

*să ne-apucăm zidiri ai ridica,
să mărginim acolo veșnicia,
să coborâm acolo Măreția
lui Dumnezeu, spre a-L glorifica...?!*

*O, Cel Ce nu încapе în țipare,
încapе-ntr-un locaș de necrezut,
Dar nu e un locaș de închinare,
ci-i lacrima câinței-cea mai mare
bisercă în care e-ncăput...*

Când nu-L mai găsim niciunde pe Dumnezeu, poate este timpul să ne mai oprim, să mai tăcem, și să-l căutăm în lacrimile pocăinței noastre.

În Psalmul 46:10, fii lui Core ne spun „*Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu: Eu stăpânesc peste neamuri, Eu stăpânesc pe pământ.*”

Pavel Ploscariu

continuare din pagina 2 —

copilăriei noastre spirituale? Dacă „hambarele” sunt goale, noi nu suntem în câmpul de lucru. Am ajuns oare la maturitate încât să înfruntăm primejdiile din cale cu scopul de a hrăni lumea din afară cu Cuvântul vieții? Esența vieții are putere în ea însăși, e nevoie doar de cineva să-și asume riscul de a o duce în mijlocul lupilor la cei care au nevoie de ea.

Porunca Mântuitorului cade și în dreptul meu, dar cu siguranță că ea cade și în dreptul tău. Te-ai gândit cât de cât în ultima vreme la lucrul acesta? Ai găsit o scuză plauzibilă în fața Aceluia care judecă simțurile și verifică gândurile noastre de orice fel? Dacă am atins maturitatea suntem în câmpul de lucru unde ostenelele, cheltuielile, riscurile sunt promisiuni care trebuie să le luăm asupra noastră. Albinelile pot deveni judecătoarele noastre întrucât ele zilnic își asumă riscul vieții deoarece, aproximativ 10% sunt sacrificate zilnic pentru supraviețuirea familiei. Familia lui Hristos (Trupul Domnului nostru Isus) supraviețuiește de două mii de ani înfruntând vitregiile acestei lumi care martirizează pe cei trimiși să o salveze. Dacă lumea ne iubește pentru că tăcem zilnic nu este cumva un semn că am rămas între ziduri, că suntem copii spirituali și ne hrănim cu laptele pe care înaintașii noștri l-au adus până la noi cu mari jertfe? Avem promisiunea că acolo, pe ogorul însetat, sămânța vieții cultivată se va preface într-un izvor de apă cristalina țâșnind spre împărăția cerurilor.

O femeie fără bună reputație s-a transformat pe câmpul Evangheliei din Samaria într-un izvor de apă vie. Nu era ea apa vie dar ducea cu ea apă divină care nu putea fi stăpânită de primejdia și disprețul oamenilor. Între ziduri învățăm ce e bine și ce e rău. Aici creștem spiritual dar pășind dincolo de aceste

ziduri suntem chemați să spunem ce a făcut Domnul pentru noi. Samariteanca echipată cu apa vie nu s-a dus acasă între ziduri. Apa vie clocotea de așa manieră încât a strigat: „Veniți și vedeți izvorul” Aceste patru cuvinte le pot spune și eu și tu, și vom deveni evangheliști în locul în care ne-a așezat Dumnezeu. Domnul Isus a dat și dă cu plăcere apa vie acelor care nu se rușinează de lucrarea de mântuire a lumii.

Când cântăm cântarea, „*Cu bucurie vor secera aceia cei ce cu lacrimi pun sămânța lor,*” ești convins că la rădăcina unei „plante” care moare de sete în deșertul lumii acesteia ai pus și tu o lacrimă de dragul jertfei Domnului nostru Isus Hristos? Dacă un pahar de apă nu va fi uitat, cu cât mai mult o lacrimă care udă ogorul mântuirii. Când eram copil, fanfara împreună cu corul sunau de trei ori repetat cuvântul de trezire: „*Treziți, treziți, voi luptători, treziți, se face zi, treziți!*” E spre ziuă, să ne trezim cu toții, clipele se scurg și în curând trâmbița va anunța venirea Mirelui pe norii cerului.

Treziți, voi luptători, treziți! Vine Domnul Isus în curând.

Vino, Doamne Isuse!

Stuparul

România pentru Hristos

*„Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis;
vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze”*

(Ioan 9:4).

*Vă îndemnăm să vă rugați pentru noi și să dați o mână de ajutor.
Orice donație pentru lucrarea misionară din România, poate fi trimisă
pe adresa:*

Romania for Christ, P.O. Box 2329, Pleasant Hill, CA 94523.